

Postanowienie z dnia 25 września 1998 r.

II UKN 240/98

Emerytowany radca prawny może wnieść kasację, jeżeli wykaże, że nadal wykonuje ten zawód w kancelarii lub spółce, o których mowa w art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. Nr 19, poz. 145 ze zm.).

Przewodniczący SSN: Maria Tyszel (sprawozdawca), Sędziowie S.A.: Beata Gudowska, SN: Jerzy Kuźniar.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 25 września 1998 r. sprawy z wniosku Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego „A.” S.C. w K. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych-Oddziałowi w J. o ustalenie podlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego pracowników, na skutek kasacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 16 stycznia 1998 r. [...]

p o s t a n o w i ł:

o d r z u c i ć kasację.

U z a s a d n i e n i e

Sąd Apelacyjny-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie wyrokiem z dnia 16 stycznia 1998 r. [...], po rozpoznaniu apelacji Przedsiębiorstwa Produkcyjno-Handlowo-Usługowego „A.” s.c. Zakładu Pracy Chronionej Ireneusza i Mariana W. w K. od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Krośnie z dnia 6 października 1997 r. [...], oddalającego odwołanie wnioskodawców od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych-Oddziału w J. z dnia 30 sierpnia 1996 r. o ustalenie podlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego pracowników, uchylił zaskarżony wyrok w części dotyczącej żądania wyłączenia An-

drzeja P. z ubezpieczenia społecznego pracowników i w tym zakresie umorzył postępowanie, a w pozostałym zakresie oddalił apelację.

Kasację od tego wyroku w imieniu wnioskodawców wniósł radca prawny. Z pisma Okręgowej Izby Radców Prawnych z dnia 3 kwietnia 1998 r., wynika, że radca ten od dnia 1 marca 1995 r. jest emerytem i nie powiadomił Izby o aktualnym wykonywaniu zawodu radcy prawnego (w rozumieniu art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych, Dz.U. Nr 19, poz. 145 ze zm.).

Rozpoznając kasację Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, co następuje:

Dopuszczalność środka odwoławczego, jakim jest kasacja jest uzależniona od spełnienia określonych wymogów formalnych. Jednym z nich jest tzw. przymus adwokacko-radcowski przewidziany w art. 393² KPC. Zgodnie z § 1 tego przepisu kasacja powinna być wniesiona przez pełnomocnika będącego adwokatem lub radcą prawnym, chyba że stroną jest osoba wymieniona w § 2, tj. adwokat, sędzia, prokurator, radca prawny lub notariusz względnie profesor lub doktor habilitowany nauk prawnych polskich szkół wyższych. Przytoczony § 2 art. 393² KPC nie ma zastosowania w sprawie, a więc pełnomocnik wnoszący kasację musi spełniać warunki § 1 tego przepisu. Stosownie do art. 8 ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. Nr 19, poz. 145 ze zm.) radca prawny może osobom fizycznym świadczyć pomoc prawną tylko w ramach wykonywania zawodu w kancelarii radcy prawnego lub w spółce jawnej lub cywilnej z wyłącznym udziałem radców prawnych lub radców prawnych i adwokatów, albo w spółce komandytowej, w której komplementariuszami są wyłącznie radcowie prawni lub radcowie prawni i adwokaci, przy czym wyłącznym przedmiotem działalności takich spółek jest świadczenie pomocy prawnej, bez jednoczesnego pozostawania w stosunku pracy.

Radca prawny, wnoszący kasację w imieniu wnioskodawców nie wykazał, że będąc emerytem nadal wykonuje zawód radcy prawnego w kancelarii lub w spółce, o których mowa w przytoczonym przepisie, a więc nie jest osobą uprawnioną do wniesienia kasacji.

Wobec powyższego, skoro kasacja została wniesiona przez osobę nieuprawnioną, nie mogła być rozpoznana merytorycznie i z mocy art. 393⁸ w związku z art. 393⁵ KPC Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.

=====